

dz lopódzik
Dz

ké-rő-dzik

e-dző

lo-pó-dzik

ma-dzag

gyű-rű-dzik

bo-dza

Ka-ri-kázd be a vers-rész-let so-ra-i-ban a DZ be-tű-ke-t!

„Csen-de-sen ké-rő-dzik, i-gen jám-bor faj-ta, tik-kadt szöcs-ke-nyá-jak le-ge-lész-nek raj-ta.”

(A-rany Já-nos: Csa-lá-di kör)

Ér-de-kes-sé-gek a lo-pó-dzó ál-la-tok-ról

Leg-in-kább a ra-ga-do-zó vad-ál-la-tok-ra jel-lem-ző a lo-pó-dzás. A-mi-
kor va-dász-nak, e-lő-ször rej-tek-hely-ről fi-gye-lik ál-do-za-tu-kat, majd
egy al-ka-l-mas pil-la-nat-ban kö-ze-lebb lo-pódz-nak és hir-te-len, les-ből
tá-mad-nak. I-lyen ál-lat az o-ro-sz-lán, a tig-ris, a pu-ma, a le-o-párd, de a
ró-ka is.

Húzd a-lá, mely ál-la-tok lo-pódz-nak!

